

SANT LLORENÇ

d'una homilia del pare ANDREU MARQUÈS

Em sembla que la paràbola del gra de blat que cau a terra i mor pot ajudar-nos a entendre qui va ser i qui és Jesús. A tots ens interessa moltíssim conèixer qui va ser Jesús durant la seva vida mortal, però segur que ens interessa més encara conèixer qui és actualment Jesús, aquell a qui sempre ens referim al final de les nostres oracions, el qui viu i regna amb Déu Pare en la unitat de l'Esperit Sant pels segles dels segles. Aquest interès podria portar-nos a deixar en segon terme la mort del gra de blat i a fixar-nos només en els fruits abundants aconseguits: els fruits de la vida gloriosa per a ell i per a nosaltres. Podríem dir-nos: què són les poques hores passades per Jesús a la Creu i en el sepulcre en comparació amb l'eternitat gloriosa a la dreta de Déu? I encara: per què la insistència una mica enfadada del Nou Testament i de la litúrgia — per exemple, l'evangeli d'avui— en els sofriments i la mort de Jesús si es tracta d'unes realitats ja passades i feliçment superades?

Els teòlegs responen a aquestes preguntes amb una frase molt curta: «el ressuscitat continua essent el crucificat» i acostumen a remetre a les aparicions on Jesús és reconegut gràcies a les marques dels claus. Nosaltres mateixos, la nit de Pasqua, en començar la vetlla, fem sempre aquesta pregària: «Per les seves llagues glorioses ens guardi i ens conservi Crist, el Senyor».

Ens és realment molt important que Jesús ressuscitat i gloriós continuï essent aquell de qui cantem «quan l'insultaven no responia insultant, quan el turmentaven no responia amb amenaces». La mansuetud de Jesús que mai no va trencar la canya esberlada, ni va apagar la flama del ble que vacil·la no era una careta provisional que li va caure per Pasqua de manera que només llavors es va manifestar la seva veritable fesomia. No. [...]

Jesús ressuscitat no és un rei que destrossa els enemics amb vara de ferro i els esmicola com un gerro de terrissa, almenys no ho és literalment. Com sap molt bé el poble senzill —que troba en això una gran força— la corona reial de Jesús és la corona d'espines. Jesús continua essent el qui va ser i que ens dibuixen els evangelis: aquell que va fer el camí de l'amor que és el camí de la creu. I en aquest camí va obtenir-hi la victòria, per obra de Déu Pare. [...] Per això els seus deixebles —com sant Llorenç— troben en ell la força de donar-ho tot, de donar-se ells mateixos, i de ser així, com Jesús, un gra de blat que cau a terra i mor, però que dóna un fruit abundantíssim.